

[Indenrigsministeren.]

give et Forslag som dette sin Tilslutning — ikke har kunnet gaa med til dette Forslag, og jeg er ogsaa ganske indforstaaet med, at naar Partiet ikke har villet stemme for dette Lovforslag, saa er det til en vis Grad politisk nødvendigt for det ærede Parti at gøre Forsøg paa at lægge Forslaget og den nye Lov for Had ude i Befolkningen. Det er den eneste Maade, hvorpaa det ærede Parti formentlig mener at kunne komme igennem Diskussionen ude i alle de Kommuner, der nu staar og venter dette Forslags Gennemførelse, og for hvilke dette Forslags Gennemførelse er en Nødvendighed. Og derfor er jeg altsaa indforstaaet med, at i den kommende Tid vil vi komme til at se det Særsyn, at Venstremænd rundt omkring i Kommunerne i de allervanskeligst stillede Kommuner, vil stikke de Penge i Kommunekassen, der her gives i øget Støtte til dem, samtidig med at de efter Parole fra Partiet herinde skælder de Menneker ud, som har gennemført dette Forslag. Det er der ikke noget at sige til, det er Udslag af en vis Side af Menneskets Natur, som jeg for min Del har opgivet at faa udryddet, men som jeg dog stadig vil gøre Forsøg paa at bekæmpe i saa høj Grad som muligt.

Knud Kristensen: Jeg finder, at den Sag, vi behandler her, er saa vigtig, at det er naturligt, at jeg, selv om den er drøftet gentagne Gange, ønsker at knytte nogle Bemærkninger til de Bestemmelser, som nu her gennemføres, ikke mindst da mit Partis Ordfører, saa vidt jeg forstaaer, ifølge Forretningsordenen er afskaaret fra at faa Ordet tiere under denne Forhandling.

Jeg vil først sige til den højtærede Indenrigsminister, at hans Slutningsbemærkning var i høj Grad karakteristiske. Har Ministeren virkelig Brug for, for at bekæmpe Venstres Stilling, at tillægge dem saadanne Motiver? Er det virkelig nødvendigt? Kunde Ministeren ikke tænke sig, at naar et Parti er imod hans Forslag, var det af saglige Grunde, fordi der ved dette Forslag var saadanne Ulemper og saadanne Mangler, at det langtfra var tilstrækkeligt og i mange Tilfælde vilde virke skadeligt? Jeg spørger endnu en Gang: Er Regeringen og er Ministeren virkelig saa svag, at han ikke føler sig i Stand til at imødegaa os med saglige Argumenter, men skal gribe til det Middel at sige til os: Det er helt usaglige og næsten uærlige Motiver, I lægger til Grund? Saa beklager jeg egentlig baade Ministerens Stilling og ogsaa den Form, som en Diskussion derved vil faa.

Jeg tror, Ministeren mener, hans Forslag er godt, men han tror fejl. Det er over for den Stilling, vi har taget ikke mindst under Sagens anden Behandling her, fra Regeringspartierne Side meget stærkt blevet hævdet, at vor Stilling var en Undergravning af det kommunale Selvstyre. Jeg har ikke hørt denne Tale her i Dag, og jeg tænker mig, at det er i Erkendelsen af, at det Forslag, som Regeringen nu selv stiller med, i hvert Fald paa mange Punkter er i høj Grad en Tilsidesættelse af det kommunale Selvstyre. Jeg skal blot nævne nogle Ting.

Købstæderne, derunder København og Frederiksberg, skal nedsætte Grundskyldspromillen med 1,6 og 1,2 i de første Aar. Det er altsaa et Bud fra oven. Den kommunale Lettelse i Købstæderne skal alene komme de personlige Skatteydere til gode. I Sognekommunerne maa Forholdet mellem Ejendomsskat og personlig Skat ikke forrykkes i den Periode, vi nu er i. Og naar vi saa henser til det Forslag, som blev gennemført om Hovedstadsudligningen, hvorefter det fra Statens Side paabydes, at Gentoftes Kommunes Skatteligning i en vis Aarrække skal gaa over til at være lig Københavns, at det i Amtskommunerne er forbudt at opkræve personlig Skat — det skal alene være Ejendomsskat —, at det i de sønderjyske Kommuner med en kort Frist bliver forbudt at opkræve Skatter paa det Grundlag, som de selv synes er rimeligt, og som de hidtil siden Genforeningen har benyttet, naar man har det i mente, saa forstaaer jeg, at Regeringspartierne er holdt inde med at kritisere, at det kommunale Selvstyre efter Venstre Forslag blev gaaet for nær.

Og saa med Hensyn til Skattelettelsen. Det ærede Medlem Hr. Nøhr sagde, at Skattelettelsen kommer alene Ejendomsbesidderne til gode, og derfor er den urimelig. Nu er dette jo ikke rigtigt, hvad jeg senere skal vise. Men det er jo ikke Skattelettelsen, der er afgørende. Det, der er afgørende for, om en Skat er retfærdig, er, om den Skat, man svarer, er ligelig, og ikke, om Lettelsen er ligelig. For hvis Lettelsen var ligelig, var det Udtryk for, at Skatten i Øjeblikket var retfærdig; men det er jo det, vi erkender, at den ikke er. Derfor er det ganske naturligt, at Skattelettelsen maa blive ulige, for at Skatten kan blive lige.

Det ærede Medlem Hr. Nøhr kritiserede Venstres Forslag ud fra den Betragtning, at efter det vilde Ejendomsbesidderne, og de alene, faa Skattelettelse. Dette er urigtigt. I alle Landets Købstæder vil man kunne nedsætte baade Ejendomsskat og personlig Skat efter frit Skøn, saa vidt jeg